

Katechetický VĚSTNÍK

č. 4 Školní rok 2005/06 – prosinec

Celostátní setkání katechetů

Katecheté jistě nepřehlédli, že v Hradci Králové proběhlo na konci měsíce října jejich celostátní setkání. Účast katechetů na setkání byla hojná, mnozí z nich se ale dostavit nemohli, nebo byli kvůli naplněné kapacitě Adalbertina odmítnuti. Sám jsem byl na podobném setkání poprvé. Zajímal mě věkový průměr všech katechetů (spíš katechetek, kterých byla většina). Na setkání byly k vidění mnohé mladé tváře, většina však byla věku zralejšího. Stáří s sebou nese zkušenosti a moudrost. Čím si sestry katechetky byly podobné? Ustaraným pohledem maminek, jejichž děti si v určitém věku postaví hlavu a maminky o ně začnou mít strach. Katechetky to ale mají složitější a náročnější: největší obavy mají o ty, kteří nemají na růžích ustláno. Kde schází starostlivý pohled maminky, kde rodinná výchova kulhá, kde budoucnost nevypadá růžově.

Svatý Jan Bosko říkával na adresu mladých lidí: „Stačí mi, že jste mladí, a musím vás mít rád.“ Co tím myslel? Věděl dobře, že mládí je křehké a snadno zranitelné. Svou existencí volá o pomoc a přitom se domnívá, že žádnou pomoc nepotřebuje. Není snadné přesvědčit mladé lidi o lásce a být pro ně přijatelný. Toto tajemství a úzkosti v sobě katecheté nesou. Díval jsem se na ně po očku a kladl si otázky: s kolika dětmi či mladými lidmi se setkávají, jakou důvěru dokáží probudit? Neříkají děti z jejich skupinky či třídy, že náboženství je nebaví? Klobouk dolů před tou trpělivou sisyfófskou prací, která stojí hodně energie a vyžaduje tolik modliteb za strany vychovatelů.

Téma setkání bylo výmluvné: Věřím v odpuštění hříchů. Ukázat Boha jako milosrdného Otce se snažili v šesti přednáškách vyučující z našich fakult, aby katecheté mohli toto téma rozvíjet a předávat dál jako útěchyplnou naději, která nás provází životem. Pak to není jen nauka, ale celoživotní zkušenost. Souviselo s tím ujištění, že Bůh se s námi rád smíruje skrze Krista, a katechety (a nejen je) pověřuje službou, aby toto usmíření hlásali (2 Kor 5,18).

+ Karel Herbst

OBSAH čísla 4/2005-06

Téma:

Blahoslavení plačící

- **Vzděláváme se**
Blahoslavení truchlíci,
neboť oni budou potěšeni
- **Inspirace pro katechezi**
Mladší školní věk
Bůh je každému blízko
v jeho trápení
Starší školní věk
Umět si přiznat chybu
- **Příběhů není nikdy dost**
Jaques Fesch –
blahoslavený plačící
- **Okénko**
rodinné katecheze
Advent v rodině
Vánoční doba

PŘÍLOHY:

- **Luštěnky a prac. listy**
Blahoslavení plačící
Izaiášovo proroctví
Pojďme, klanějme se mu
Chcete být bibliionářem?
- **Kartičky pro mše s dětmi**
1. neděle adventní (B) až
2. neděle v mezidobí (B)
- **Minislovník**
křesťanských pojmů
Číslo, Ďábel,
Eucharistie, Farnost

VZDĚLÁVÁME SE
 **Blahoslavení truchlíci,
neboť oni budou potěšeni (Mt 5,4)**

Toto blahoslavenství se vztahuje k těm, kteří *truchlí* (tak přesněji podle řeckého textu, ekumenický a liturgický překlad má výraz „plačící“). Proč truchlí? Náš text neupřesňuje a neposkytuje žádný konkrétní důvod, proto mnozí církevní otcové „vkládali“ jako důvod lítost nad hříchy vlastními (a ostatních lidí). Augustin nabízí jiné vysvětlení: svatí truchlí, protože opustili pozemské statky při obrácení. Mohli bychom však najít také jiný důvod truchlení: vycházející z toho, že Matoušův text naráží na jinou biblickou pasáž (*Iz 61,1.2*), můžeme vyvodit následující výklad. Kontextem *Iz 61,1.2* je poexilní doba, kdy se Izrael nachází v žalostné situaci: země je po návratu z exilu zpusťovaná, města (a především Jeruzalém a chrám) jsou v ruinách. Izrael prožívá těžké období, a proto má mnoho důvodů ke smutku.

Ke kterému výkladu se přiklonit? Anebo máme zvolit jinou cestu? Zdá se přijatelnější nespecifikovat důvod truchlení, protože Matouš sám nechává tuto otázku nedořešenou (blízký kontext ponechává tuto otázku otevřenou). A koneckonců vzdálenější biblický kontext udává mnoho různých příčin truchlení: smrt (*Mk 16,10*), hřích (*Jak 4,8-10*), zkázu a zpusťování země (*Oz 10,5*), účast na cizím neštěstí (*Ž 34,13n*). Můžeme tedy shrnout, že Matouš chápe truchlení zcela obecně.

Mnohem lehčí je výklad druhé části blahoslavenství: oni budou potěšeni. Přesto se však nabízí otázka: od koho budou potěšeni? Pokud víme, že Matouš používá *semitizující* styl, pak můžeme odhadnout, že je zde použit zvláštní pasivní tvar, tzv. pasivum divinum, kdy se předpokládá, že Bůh sám je činitelem.

Další vysvětlení se týká budoucího času. Kdy dojde k „potěšení truchlících“? Po smrti? Po druhém Kristově příchodu, při obnovení všeho? Odpověď je: už, a ještě ne. Už teď, ale ještě ne v plnosti. Už teď, protože již nyní žijeme v době mesiánské – vždyť Kristus už přišel a přinesl Boží království! Avšak zároveň ještě ne, protože toto království dosud nepřišlo v plnosti. A o tom, že už teď přijímáme Boží útěchu, explicitně svědčí *2 Kor 1,3-7*:

„Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, Otec milosrdenství a Bůh veškeré útěchy! On nás potěšuje v každém soužení, abychom i my mohli těšit ty, kteří jsou v jakékoli

tísni, tou útěchou, jaké se nám samým dostává od Boha. Jako na nás v hojnosti přicházejí utrpení Kristova, tak na nás skrze Krista přichází v hojnosti i útěcha. Máme-li soužení, je to k vašemu povzbuzení a spáse; docházíme-li útěchy, je to zase k vašemu povzbuzení; to vám dá sílu, abyste vydrželi stejné utrpení, v jakém jsme my. Máme pevnou naději a jsme si jisti, že jako jste účastni utrpení, tak budete účastni také útěchy.“

A kdybychom si chtěli ještě lépe představit tuto božskou útěchu, tak snad nenajdeme působivější verš než *Iz 66,13*:

„Jako když někoho utěšuje matka, tak vás budu těšit.“

K reflexi

Jakým způsobem Ježíš utěšoval truchlíci? Zkus nalistovat evangelia a hledat konkrétní příklady.

P. Angelo Scarano, S.S.L.

INSPIRACE PRO KATECHEZI

Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni (*Mt 5,4*)

MLADŠÍ ŠKOLNÍ VĚK

Bůh je každému blízko v jeho trápení

K tématu „blahoslavení plačící“ jsme vybrali za příklad postavu naimské vdovy. Tato žena prožívala veliký smutek nad smrtí svého jediného syna. Ježíš se jí ale ujal, a tak tato plačící vdova byla nakonec potěšena a její radost si jen těžko dokážeme představit. Náš dobrý Bůh slibuje, že všechny plačící potěší!

Pomůcky: Plakát, tužky, papírová sluníčka a mráčky, lepidlo, obrázek veselého a smutného dítěte.

Biblické vyprávění: Pouze jednou v Novém zákoně najdeme jméno města Naim. Příběh, který se v tomto městě stal, popisuje jenom evangelista Lukáš. Je to příběh velice silný. Co se tenkrát událo?

Jednou šel Ježíš do města Naim a spolu s ním jeho učedníci a velký zástup lidí. Během cesty Ježíš své učedníky poučoval o mnoha věcech a kolem Pána byl velký ruch. Všichni ho chtěli slyšet a něco zajímavého se od něho dovědět. Samozřejmě, že nejbližší Ježíši byli apoštolové. A jak tak jdou a Ježíš cestou vyučuje, přiblížili se k městské bráně. A přímo proti nim jde také průvod, ale průvod zcela jiný. Zatímco v průvodu s Ježíšem bylo plno radosti a nadšení, tento průvod byl průvodem plným smutku. Byl to průvod pohřební. Z města právě na márách vynášeli jednoho mrtvého mladíka, aby ho pochovali. Byl to jediný syn a jeho matka byla vdova. Představme si maminku, která už nikoho nemá – ani muže, ani děti a zůstane úplně sama. To právě potkalo maminku ve městě Naim. Byl to smutný průvod, lidé plakali a maminka, která kráčela za mární, se nedala utišit. Oba zástupy se tak potkaly v městské bráně. Jeden šel do města, druhý šel z města ven. Když Ježíš uviděl tuto smutnou maminku, řekl jí: „Neplač.“ Potom přistoupil k mární a dotkl se jich. Ti, kdo je nesli, tak zůstali stát. Ježíš řekl: „Mladíku, říkám ti, vstaň!“ A najednou se mladík posadil a začal mluvit. Co řekl ze všeho nejdříve, to nám Bible už neříká, ale možná si to můžeme domyslet. Co asi řekl mladík Ježíši, když ho probudil k životu? Kdybych byl na místě mladíka, tak

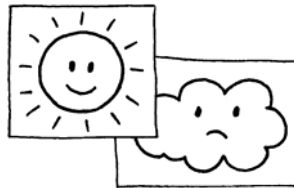
bych asi řekl: „Děkuji ti, Pane.“ To první, co mladý muž řekl, byla možná právě slova poděkování. Ježíš ho potom vrátil mamince. Když to lidé viděli, byli plni úžasu a říkali: „Velký prorok povstal mezi námi“ a „Bůh navštívil svůj lid“.

A tak i o této mamince z města Naim platí slova blahoslavenství: „Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni.“

Dynamiky:

• Sluníčka a mráčky

Katecheta přinese papírová sluníčka a mráčky. Potom vysvětlí: I v našem životě někdy svítí sluníčko, a někdy přijdou mraky. Sluníčko, to je radost, zdraví, pohoda. Mraky zase představují problémy a starosti – jako třeba ve škole. Jako se na obloze střídá sluníčko i mraky, může se v životě střídát radost a bolest. Katecheta položí sluníčko a mrak na sebe tak, že mrak sluníčko překryje, takže není vidět. Ptá se: „Co myslíte, děti, když vidíme na obloze černá mračna, svítí sluníčko, nebo nesvítí?“ Když děti odpoví kladně, katecheta vysvětlí asi takto: „Sluníčko svítí stále, i když není vidět. A stejně tak je s námi Bůh, i když nás něco trápí, bolí, nedaří se nám apod. Bůh nás nikdy neopouští. Můžeme se mu se vším svěřit a poprosit ho o pomoc. Vždycky se nepodaří problém vyřešit nebo odstranit jako mávnutím kouzelného proutku. Ale vždycky nám Bůh dá sílu k tomu, co prožíváme. On může všechno obrátit k dobrému. Někdy to pochopíme hned, někdy až po letech.“

Katecheta vyzve děti, aby ty, které právě prožívají „sluníčko“, si vzaly papírový obrázek slunce. Kdo má zrovna nějaké těžkosti nebo ho něco trápí, vezme si mrak. A na obrázek napíšeme, co je tím mrakem nebo sluníčkem. Mraky i sluníčka potom nalepíme na plakát. S těmi dětmi, které právě prožívají ve svém životě sluníčko, poděkujeme Bohu za tento velký dar. A s těmi, které právě naopak prožívají mráček, poprosíme za to, aby je dobrý Bůh potěšil, tak jak to slyšíme v dnešním blahoslavenství.

• Obrázek veselého a smutného dítěte

Katecheta ukáže dětem dva obrázky. Na jednom je veselé dítě, na druhém dítě smutné. Katecheta nechá děti, aby si obrázky prohlédly, a potom je vyzve, aby ke každému vymyslely nějaký příběh. Co se asi přihodilo dítěti, které je veselé? Kdy děti například prožívají nějakou velkou radost? A proč je naopak druhé dítě smutné? Co se mu asi přihodilo? Mohli bychom mu nějak pomoci? Co bychom pro takového smutného kamaráda mohli udělat? Můžeme ho také nějak potěšit? Známe někoho ze svého okolí, kdo je také smutný? Jak mu pomůžeme?

Námět připravil Petr Havlát

STARŠÍ ŠKOLNÍ VĚK

Umět si přiznat chybu

Pomůcky: Obrázky plačících lidí.

Cíl: Přivést mladé k poznání, že dospělý člověk si umí přiznat chybu, litovat ji a napravit. Jde také o to, učinit mladé vnímavými pro bolest a utrpení, nejen pro to, co je příjemné a zábavné.

Uvedení do tématu: Hned na začátku je nutné si uvědomit, že lidský pláč může mít mnoho motivů a podob. Ty je třeba se naučit rozlišovat. Je nutné odlišit pláč nebo lítost jako postoj lidského nitra od citového pohnutí.

Dynamiky:

• **Obrázky plačících**

Před mladé položíme obrázky, na kterých jsou zachyceny různé osoby, jak pláčou. Společně přemýšlíme, proč lidé na obrázcích pláčou. Pak se snažíme obrázky roztřídit podle důvodu k pláči. Hledáme nějakého „společného jmenovatele“ pro skupinu obrázků. Pokud si mladí nevědí rady, můžeme sami navrhnout tři skupiny: 1. pláč z radosti a štěstí; 2. pláč z důvodu bolesti a neštěstí; 3. pláč, který je zapříčiněn lítostí nad tím, co člověk udělal špatně, tedy nad svými hříchy. Katecheta se snaží rozvést diskusi, kterého typu pláče jsme svědky nejčastěji a proč. Ke třem skupinkám se můžeme pokusit najít také tři typické události v evangeliích. Opět můžeme mladým nabídnout možnosti. Pro první skupinku otec, který je pohnut lítostí nad návratem marnotratného syna. Pro druhou skupinku můžeme vybrat příběh o naimské vdově. Ke třetí můžeme uvést jako příklad Petrův pláč. Na všech také můžeme podtrhnout naplnění blahoslavenství. To znamená, že osoby vystupující v těchto úryvcích byly potěšeny. Mladí mohou doplnit jak. Společně hledáme ještě další úryvky z Písma svatého a přemýšlíme nad tím, o jaký pláč se jedná a jak v těchto situacích dojde k naplnění blahoslavenství (např. *Mk 5,38; Lk 19,41; Jan 11,33; Lk 7,38; Lk 23,28; Jan 16,20*).

• **Lítost nad hříchy**

Ještě více se můžeme zastavit u třetí kategorie pláče, kterou někdy zkráceně nazýváme lítostí nad svými hříchy. Vysvětlíme, že podstata lítosti nespočívá především ve velikosti citu, kterou prožíváme při zjištění svých hříchů, ale podstata v míře, jakou jsme odhodláni danou věc napravit a příště se svého zlého chování vyvarovat. Společně můžeme hledat příklady, kdy někdo sice všeho lituje, zvláště na rovině citů, ale nechce věci napravit. Biblickým příkladem plané citové lítosti mohou být jeruzalémské ženy, které pláčou nad zmučeným Ježíšem, ale samy se nechtějí změnit. K lepšímu pochopení toho, čím se liší skutečná lítost jenom od citové lítosti, může pomoci úkol, ve kterém mají mladí připravit dvě scénky na následující motiv: Půjčil jsme si od kamaráda notebook, ale mojí vinou mi spadl a rozbil se. Poprvé zahrají scénku, kdy je to dotyčnému sice strašně líto až k slzám, ale nechce danou věc napravit, ani se nedokáže pořádně omluvit. Podruhé se dotyčný nejenom omluví, ale nabídne několik variant, jak by šlo celou věc napravit.

Námět připravil Pavel Kafka

PŘÍBĚHŮ NENÍ NIKDY DOST

❖ **Jacques Fesch – blahoslavený plačící**

Jacques Fesch (čti: *žak feš*) je příkladem člověka, který v slzách litoval svých životních omylů. Proto je také někdy označován za nového lotra po pravici. Narodil se roku 1930 blízko Paříže v poměrně bohaté rodině. Díky tvrdé výchově otce a slabé citové podpoře matky měl Jaques již v dětství sklony nejenom k vandalismu, ale i k trápení zvířat. Přestože

navštěvoval církevní školu a byl u prvního svatého přijímání, díky poměrům v rodině to na něj nemělo příliš velký vliv. Kamarádi v partě o něm mluvili jako o „vysokém blondáku, co má hodně prachů“. V partě kamarádů si našel přítelkyni Pierettu, se kterou po čase čekali dítě. V té době měl před maturitou. Po narození dítěte, kterému dali jméno Veronika, byli v roce 1951 civilně oddáni. Nicméně pro Jaquesa nebyla rodina tím, co by splnilo jeho touhy. Veškeré nemalé peníze, které dostal od svých rodičů, propil, prohrál v kartách a za zbytek peněz si koupil sportovní auto. Touha po penězích a zábavném životě ho přivedla k tomu, že si chtěl zajistit štěstí tím, že přepadne spolu s několika kamarády bankovní kancelář pařížské burzy. Toto přepadení se uskutečnilo 26. ledna 1954. Během přepadení Jaques třemi výstřely z pistole smrtelně zranil policistu, který ho pronásledoval. Za pár hodin byl zatčen a odvezen do vězení. Během pobytu ve vězení prožil Jacques skutečnou konverzi. O upřímnosti jeho lítosti a víry vypovídá mnoho svědků, ale také deník, který sám napsal. Přesto byl během procesu, který začal až po třech letech, odsouzen k trestu smrti. Ten byl vykonán 1. října 1957. Jaques ho nazývá „dnem bez západu“. Bylo mu tehdy 27 let. Jeho osobní deník končí téhož dne slovy: za pět hodin uvidím Ježíše. Jaques Fesch zatím nebyl prohlášen za svatého, ale kardinál Lustuiger zahájil dicézní proces.

Podrobnější životopis: Jacques Fesch, *Za pět hodin uvidím Ježíše*, Zvon, Praha 1997.

Podle Ch. Feldmanna, Tiší buřiči Boží, Signum unitatis 1991, zpracoval P. Kafka

Svatý Mikuláš

Oslavy sv. Mikuláše se v současnosti někdy konají způsobem, který nemá s křesťanstvím vůbec nic společného. Proto je dobré znovuoživit legendy, které vyprávějí o životě biskupa Mikuláše, a zdůraznit v nich vlastnosti, které jsou následováníhodné – štědrost, skromnost, pozornost k druhým, pohotovost pomáhat, důvěra v Boha aj.

❖ Mikuláš zachraňuje tři dívky – legenda

Dávno předtím, než se stal Mikuláš biskupem, bydlel v Myře v sousedství Mikuláše jeden vdovec, který měl tři dcery. Dívky byly pohledné a hodné, ale protože byly chudé a nemohly dostat vůbec žádné věno, nikdo se s nimi nechtěl oženit. Rodina byla původně zámožná, ale potkala ji řada neštěstí, která rodinu o všechno připravila. Nakonec zemřela matka a otec onemocněl. Zůstal s dcerami sám. Neměli z čeho žít. Otec byl zoufalý. Cítil za rodinu zodpovědnost, ale zároveň nemohl nic udělat, aby ji mohl uživit. V nejvyšší nouzi se rozhodl, že dívky pošle do nevěstince, aby vydělaly sobě a rodině na živobytí.

Dozvěděl se o tom Mikuláš. Chtěl jim pomoci a měl k tomu i prostředky, protože zdědil po rodičích velký majetek. Nechtěl však nešťastnou rodinu zahanbit, a tak jim chtěl pomoci tajně. Vzal váček s penězi, hodil ho v noci otevřeným oknem do domu chudé rodiny a nepozorovaně zmizel. Ráno našel otec peníze a řekl si: „To mi pomohlo samo nebe.“ Děkoval Bohu a styděl se, že mu tak málo důvěřoval a chtěl své dcery zaprodát. Když měl nyní peníze, splatil dluhy a začal chystat věno pro nejstarší dceru. Brzy se našel ženich a konala se pěkná svatba. Když Mikuláš viděl, že jeho peníze pomohly a rodina je dobře využila, bylo mu líto i dalších dvou děvčat. A tak znovu opakoval svůj tajný dar. Po nějaké době se šťastně provdala i druhá dcera. Otec si přál poznat neznámého zachránce svých dcer a chtěl mu poděkovat. V tichosti doufal, že přijde ještě potřetí. Spával noc co noc přímo pod oknem

a oblečený, aby mohl hned vyskočit a nočního dobrodince objevit. Mikuláš se rozhodl pomoci také třetí dívce tak, aby se to nikdo nedozvěděl. V temné noci se vypravil k obydlí chudého souseda a hodil ještě jednou váček s penězi oknem dovnitř. Cinkot otce hned probudil. Vyskočil a spěchal za utíkajícím. Doholil ho a překvapeně zůstal stát: Vždyť je to Mikuláš, souse! Děkoval mu a hned ho chtěl pozvat do svého domu. Ale Mikuláš to odmítl. Navíc otce požádal, aby o té záležitosti nikomu nevyprávěl. Otec na to řekl: „Muž jako ty by si zasloužil být naším biskupem!“ Netušil, že se to jednou opravdu stane.

Otec tu událost přece jen zcela neutajil, a tak později vyprávěly tři šťastné ženy svým dětem příběh, jak je zachránil souse Mikuláš z bída. Na památku jeho štědrosti si lidé dosud dávají dárky, zvláště obdarovávají děti, protože Mikuláš byl jejich přítelem.

Maš

VYLUŠTILI JSTE SPRÁVNĚ?

☼ Správné odpovědi **Chcete být bibliotékařem:** 1D, 2B, 3C, 4D, 5A, 6A, 7B.

Nápověda „po telefonu“: **1.** o Vánocích. – **2.** Lk 1,39. – **3.** Gn 8,11. – **4.** Lk 2,1. – **5.** Lk 23,43. – **6.** Iz 7,14. – **7.** Gn 32,25.

☼ **Blahoslavení plačící:** 1. otec marnotratného syna – pláče štěstím, 2. vdova z Naimu – oplakává mrtvého syna, 3. apoštol Petr – lituje, že zapřel Ježíše Krista.

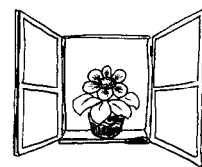
☼ **Izaiášovo proroctví o Ježíšovi:** ...BŮH S NÁMI (jednotlivá slova: berla, sůl, duha, svíce, věnec, beránek, kometa, Bible).

☼ **Pojďme, klanějme se mu:** PROTOŽE SE NARODIL PRO NÁS.

OKÉNKO RODINNÉ KATECHEZE

Advent v rodině

Dlouhé zimní večery nás častěji shromažďují doma. Vytvářejí příležitost, abychom se jako rodinné společenství připravili na jednu z největších dějinných událostí – narození Ježíše Krista. Adventní dobou nás také provázejí význační svatí.

Na svátek svaté Barbory 4. prosince si dáváme do vázy větvičky třešní, které nám o Vánocích bíle rozkvetou. Když odváděli Barboru pro její víru do žaláře, zachytily se podle legendy šaty o keř a jedna větvička na nich zůstala. Po její mučednické smrti rozkvetly na suché větvičce bílé květy. Ty jsou symbolem mravní statečnosti a čistoty svaté Barbory.

V předvečer 6. prosince můžeme prožít radost z příchodu svatého Mikuláše do naší rodiny a z jeho dáreků. Svatý Mikuláš může mj. přinést také „Mikulášův ranec“, ve kterém jsou nějaké drobnosti. Důležité je, že nás tento ranec provází dále každým adventním večerem až do Štědrého dne. Přes den leží někde doma na očích a každý do něho má tajně dát něco, co udělá druhým radost, vyvolá legraci, nebo co nějak souvisí s tím, co prožil. Je těžké se přes den do rance nepodívat a vydržet až do večera. Při večerní modlitbě se pak vytahují jednotlivá překvapení. V adventní době můžeme připravit dárečky pro děti v dětských domovech nebo pro staré lidi v domovech důchodců a s dětmi je tam přinést.

Na zimní výpravě lesem můžeme dětem vyprávět, jak Panna Maria a svatý Josef putovali do Betléma a hledali nocleh. Musely to být těžké chvíle. Byli daleko od domova a Panna

Maria věděla, že už brzy se jí narodí dítě. Možná jí byla také zima (jako nám), byla unavená a toužila si někde odpočinout (jako my?). Přemýšlíme, jaké by to bylo, kdybychom teď museli jít dům od domu prosit o nocleh. Jestlipak by nám někdo otevřel a vzal nás k sobě? A podobně klepe i Ježíš na naše srdce. Přemýšlíme společně s dětmi, jak může člověk otevřít a připravit srdce pro narození Ježíše. Můžeme si zazpívat nějakou píseň, např. *Přijď, Pane, do našich srdcí (Hosana II, píseň 214)* nebo *Připravujte cestu (Hosana I, píseň 214)*.

Vánoční doba

Celý advent jsme se připravovali více či méně intenzivně na událost narození Božího Syna. Štědrý den je pro mnohé dnem plným nervozity a stresu – přípravy dárků, vánočního cukroví a slavnostní večeře. Vedle všech příprav na svátky si můžeme najít chvíli, kdy si s dětmi přečteme úryvek z evangelia o Ježíšově narození (*Lk 2,1-20*). Děti se mohou ve čtení střídát, nebo vánoční příběh rozdělíme na role a každý člen rodiny čte svůj text (např. vypravěč, anděl, pastýři ad.). V mnoha rodinách se u rozžatého vánočního stromčeka zpívají koledy. Tento prostor využijeme i pro společnou modlitbu, kde každý může poděkovat za dárky i za uplynulý rok a poprosit za všechny, kteří žijí v chudobě a bídě.

Po odeznění Štědrého večera se může společná modlitba vytratit. Vedle velkého množství lákavých televizních pořadů a jiných možností trávení volného času se modlitba stane popelkou, kterou si v nejlepším případě nějak odbudeme, nebo se jí vyhneme úplně. Je třeba hledat formy, které by byly zvláště pro děti oživující. Například se každý večer sejdeme u rozžatého betléma a pozorujeme jednotlivé betlémské figurky. Každý si jednu vybere a něco o ní řekne – co nese, co si myslí, co asi prožívá, proč jde k Betlému apod.

Vánoční doba v křesťanských rodinách by měla dát plný prostor k prožití skutečnosti, že „nám, nám narodil se...“.

Podle M. Mléčkové připravila JiŠ

POSLEDNÍ SLOVO MAJÍ DĚTI

Mnoho příležitostí k získání originálních dětských výroků skýtá růženec:

☺ „...Ježíš, který se pro nás krví polil.“ *zaslal V. Knotek, Rudíkov*

☺ Šestileté dítě se modlí doma vlastními slovy u růžence ze šišek:
„... kterého jsi, Maria, pronásledovala na křížové cestě.“

L. Štěpánková, Pozořice

© Biskupství brněnské, Katechetické centrum, Petrov 8, 601 43 Brno
tel. 543 235 030, kl. 227 nebo 257, e-mail: kc.brno@biskupstvi.cz
<http://kc.biskupstvi.cz>

Evidenční číslo periodického tisku: MK ČR E 12332.

Zpracování: Mgr. Marie Špačková, Mgr. Jitka Šebková, Iva Fukalová.
Ilustrace: Iva Fukalová. Jazyková korektura: RNDr. Josef Gerbrich.

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. ThLic. Vojtěcha Cikrleho
čj. Ep/680/03 z 9. 6. 2003.

Vychází 9 × do roka (během školního roku). Toto číslo bylo dáno do tisku 11. 11. 2005.